

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 252/2024
27.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Бранке Дражић, Весне Станковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Марина Ресимић, адвокат из ..., против туженог Клиничко болничког центра „Звездара“ из Београда, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужилаца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3901/23 од 28.09.2023. године, у седници одржаној 27.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужилаца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3901/23 од 28.09.2023. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужилаца и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3901/23 од 28.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 5570/21 од 14.06.2023. године, ставом првим изреке, дозвољава се објективно преиначење тужбе извршено поднеском тужилаца од 28.12.2022. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ... и обавезан тужени да му на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од 07.07.2018. године до 07.07.2021. године исплати износ од 125.537,66 динара са законском затезном каматом почев од 07.09.2022. године до исплате, као и износ од 31.550,01 динар на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 06.09.2022. године. Ставовима трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА у делу којим је тражио да се тужени обавезе да му за период од 07.07.2018. године до 07.07.2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе наведено овим ставовима изреке, као и тражене износе на име обрачунате законске затезне камате од доспелости до 06.09.2022. године, као неосновани. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ из ... и обавезан тужени да му на име разлике минималне зараде и

исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од 07.07.2018. године до 07.07.2021. године исплати износ од 17.627,87 динара са законском затезном каматом почев од 07.09.2022. године до исплате, као и износ од 4.432,96 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 06.09.2022. године. Ставовима шестим и седмим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац ББ тражио да се тужени обавезе да му за период од 07.07.2018. године до 07.07.2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом као у овим ставовима изреке, као и тражене износе на име обрачунате законске затезне камате од доспелости до 06.09.2022. године, као неоснован. Ставом осмим и деветим изреке, тужиоци су ослобођени обавезе плаћања судских такси у овом поступку, а ставом десетим, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3901/23 од 28.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 5570/21 од 14.06.2023. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом и десетом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци и тужени су благовремено изјавили ревизије, због погрешне примене материјалног права, тужиоци побијајући је у делу којим је одлучено о трошковима поступка, а тужени побијајући је у усвајајућем делу, с тим што су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, а ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др. закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија туженог, јер у конкретном случају не постоји ни један од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити.

Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужени о томе приложио одговарајуће пресуде. Одлуке нижестепених судова су у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљено питање права запосленог на исплату минималне зараде тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно време које се изједначава са пуним радним временом. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита

запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131. о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136. о утврђивању минималних надница.

По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Наиме, ревизијом тужилаца се оспорава другостепено решење којим је потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу десетом изреке првостепене пресуде и којим је одлучено о трошковима поступка по жалби. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка, не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужилаца и туженог, као изузетно дозвољеним применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 08.07.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Према члану 28. ЗПП, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија тужилаца изјављена против другостепене одлуке у делу одлуке о трошковима поступка, којом је одлучено о споредном тражењу тужилаца, које не чини њихово главно потраживање, то ревизија тужилаца није дозвољена.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић